

சினிமா பார்ப்பதற்கே சில்லறை இல்லலை என்று ஏங்கிய காலம். Canvas இல் ஓவியம் தீட்ட வசதி எங்கே இருக்கப் போகிறது?

மார்க் மாஸ்டர் சசொல்வார் „ஒரு தயேலிபைப் பெட்டி ஐம்பது சதம்தான் இருக்கும். மிஞ்சிப் போனால் ஒரு ரூபாதான் வரும் அதிலை படத்தகைக் கீறும்" என்று.

அவர் சொன்ன படியே பலதலை வரநைந்திருந்தனே. அவை எல்லாவற்றையும்தான் என்னால் வறையும் வண்ணை எண்ணிச் சோகக் குகக் கட்டிகளால் தான் வரைய மூடிந் தது. எண்ணை வண்ணம் கொண்டு படங்கள் வரையும்தான் ஆசைமட்டும் என்னில் தீ ராமல் இருந்தது. இதை மார்க் மாஸ் ரூம் நன்கு அறிவார். ஒருநாள் அவர் என்னிடம் சொன்னார் „ வீட்டில் வள்ளைச் சுவர் இல்லையா? அதிலை வரையும்தான். எதுக்கும் வீட்டிலை கட்டிட்டுக் கீறத் தொடங்கும்தான்”

எச்சரிக்கையோடு அவர் சொன்ன அந்தத் திட்டம் எனக்குப் பிடித்தப் போனது. வீட்டுச் சுவர் மட்டும் அல்ல வள்ளையார் சுவர்களும் அப்பொழுது எனக்கு வசப் பட்டுப் போனது. கோவில் சுவர்கள், ஆலயத் திரைச் சீலை, திருவிழாவிற் கு அறுபத்திக் கு ஆண்டவர்கள் கட் அவுட் என எனது ஓவியம் தீட்டும் ஆசை வளர்ந்து கொண்டே போனது.

நான் வரநைந்த ஓவியங்கள் மார்க் மாஸ் ரூம்க்கும் பிடித்துப் போனது. தனது மகனுக்கு சிலை வகுமார் என்று எனது பெயரை வைத்து என்னையும்தான் தனக்குப் பிடிக்கும் என்று சொல்லி என்னுள் அவர் உயர்ந்து நின்றார். கடந்த மாதம் நியூசிலாந்தில் இருந்து நாட்டுக்குப் போன எனது அக்கா மகன் அகிலன் ஊருக்கும் போய் வந்திருக்கின்றான். அங்கே எடுத்த புகைப் படங்களை மூகநிலில் பதிந்திருந்தான். „எனது மாமா வரநைந்த ஓவியங்கள்” என இரண்டு படங்களை அவன் குறிப்பிட்டிருந்தான். அது என்னையில நாட்களாக எழுபதுகளுக்கும் இழுத்துச் சின்று கொண்டிருக்கிறது.

திருமணம் ஆன பின்னும் வள்ளைச் சுவர்கள் இலவசமாகக் கிடைத்தால் விடமாட்டனே. எனது மனவையின் வீட்டின் வள்ளைச் சுவரில் முப்பத்தன்து வருடங்களுக்கும் முன்னர் நான் வரநைந்த யசுநாதர் ஓவியம் எத்தனையோ அவலங்களுக்கும் பின்னாலும் இன்னும் அழியாமல் இருக்கிறது. மார்க் மாஸ் ரூம்க்கு நன்றி! அகிலனுக்கும் நன்றி!

ஐந்தாம் பதிப்பு

3.1.2014